

När man lever för helgen

När man lever för helgerna går veckorna väldigt, väldigt långsamt. Han sitter nu och funderar kring hur han ska få tiden att gå. Det är onsdag och två hela arbetsdagar kvar innan den efterlängttade helgen kommer. Onsdag kväll. Han har redan börjat glömma allt som hände föregående helg, både det bra och det mindre bra. De är många, de i hans ålder som, mer eller mindre, bara kämpar sig igenom veckorna för att kunna leva upp över helgen, men under helgen lever de bara på halvtid. Under dagarna på lördag och söndag kommer de att ligga mer eller mindre utslagna och fundera varför de drack så mycket alkohol föregående kväll, men det stoppar dem inte från att göra om samma sak nästkommande helg.

Det är onsdag och klockan närmar sig sju. Lagad mat hade varit guld värt, men orken att ställa sig och laga något finns inte. En låda från Findus med något matliknande innehåll, varm direkt från mikron, får, som så ofta, duga. ”Det smakar skit och är onyttigt, men det är mat i alla fall.”

Onsdag, en dag närmare helgen. Dags att planera helgen. Han skickar iväg några sms och väntar på svar. Fest finns alltid, det är det enda man kan vara säker på. En del brukar skylla sitt festande på bristen på annat att hitta på för ungdommar i staden, men han misstänker att det inte är mycket bättre i någon annan stad. Man kan gå å bowla, gå på bio, spela biljard eller se film med kompisar om man vill göra något annat än att festa, men det gör man inte, ty man gillar att festa, gillar att vara full, gillar att inte ha riktig kontroll över vad man gör eller vad man säger. Det är helt sjukt, egentligen, tänker han, men skrattar sedan för sig själv. Han tycker om att festa, lever för helgen. Det är då han träffar folk, umgås med nya människor, inte behöver bry sig om att passa tider, inte har något prestationskrav annat än sådana gällande ölhävning och shotning av sprit. De är saker han kan, saker han är bra på. Jobbet suger ut hans själ. I alla fall är det vad han intalar sig. Han trivs, men inte mer än att han gärna skulle säga upp sig, dra och aldrig se sig om. Arbetskamraterna är trevliga, men trevligast har de när de träffas i baren klockan ett på lördagmorgon. Jobba gör man bara för att ha råd att festa. Det är sjukt, han vet det, men han antar att det blir bättre, förr eller senare blir man vuxen och då slutar man festa. Då behöver man det inte längre, men nu behöver han det, det är hans liv.

Svaren börjar ramla in i hans telefon, ett efter ett. Han ler nöjt när han ser att uppslutningen kommer bli stor. Löningshelg och många som har slantar att spendera. Löning är något som alltid måste firas, men han vet av erfarenhet att man måste passa sig just den helgen. Alldeles för stor del av lönen kan spenderas på öl och drinkar till människor man inte känner och som förmodligen varken förtjänar eller behöver bli bjudna. Han brukar försöka se till att vara en av snyltarna som blir bjuden hellre än att vara den som bjuder.

Klockan slår åtta. Planerna för helgen är mer eller mindre klara nu. Han kommer att stå som värd för festen på fredagen och på lördagen är det fest på andra sidan stan hos någon människa han träffat endast i alkoholdimmorna. Det finns många sådana människor. Människor han kan säga att han känner, men som han bara pratat med under alkoholens influens. Han ser dem inte som vänner egentligen, men nära.

Fest fredag, fest lördag, helgens obrytliga mönster. Alla gör det ju, tänker han, som för att försvara sig.

Föräldrarna har egentligen ingen aning om hur mycket han dricker eller hur ofta. De frågar honom ibland om det, men han ljuger alltid att han är rätt lugn och sällan går ut. I verkligheten är han den som inte lämnat tonårsfestandet bakom sig, som fortfarande följer devisen ”Knallast är ballast”, den som dricker mycket för att på så sätt hävda sig, visa hur bra han är. Ofta ångrar han dagen efter att det blev så mycket, men sällan på grund av vad han gjort, ofta på grund av hur han mår. Jag skulle ha druckit mer vatten innan jag somnade, brukar han tänka. Tanken på att dricka mindre finns inte. Man kan ha roligt utan alkohol, men varför chansa?

Alkoholist, en sådan som missbrukar alkohol. En sådan kommer han aldrig bli. I alla fall tror han själv att han aldrig kommer att hamna där. Han känner människor som fastnat i alkoholen, sådana som dricker varje dag, inte klarar av att ha ett jobb, inte klarar av att leva. Tragiskt, 22 år och alkoholist. Där kommer han aldrig hamna, men samtidigt finns rädslan för det där. För det mesta är det inte för hans egen skull han oroar sig. En del av hans kompisar ligger i farozonen, men han ser aldrig hur illa det ser ut för honom själv. När han gör något riktigt dumt i påverkat tillstånd, eller dricker alldeles för mycket och skämmer ut sig, skrattar han bara åt det i efterhand. Han ser det inte som varningstecken. Kanske borde han det, men det gör han inte.

Klockan närmar sig halv elva. Nu kan han lägga sig och sova. Klockan fem är det dags att stiga upp igen och gå till jobbet, sedan, när han kommer hem är det bara en dag kvar till festen. Fredagkväll är alltid bäst. Då har han hela helgen framför sig. Lördagkvällar börjar han få bråttom, vill få ut så mycket som möjligt av helgen, men fredag är det ingen stress, ingen press, kvällen kan bli dålig, man får en chans till.

Kvart över elva. Han sover.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Emil Sundqvist med Poeter.se id #22454 innehar upphovsrätten